

SPIRITUS

A KAPOSVÁRI EGYHÁZMEGYE LAPJA ❖ 22. évfolyam, 2. szám 2020. október

GYÉMÁNTMISÉS A PÜSPÖKSÉG LEGIDŐSEBB AKTÍV PAPJA

Keczely Károly atya a Kaposvári Egyházmegye legidősebb aktív papja, aki már a 85. évében jár, és Kétújfalu és filiális egyházközségei mellett Darány és Nagydobsza híveit is pasztorálja.

Pappá szentelésének hatvanadik évfordulója alkalmából bemutatott gyémántmiséje az egyházmegye örömteli eseménye volt. Tudósításunk a 4. oldalon.

PAP- ÉS DIAKÓNUSSZENTELÉS
Ünnep Nagykanizsán
5. o.

LEGYETEK BÉKESSÉGTEREMTŐK!
– 100 éves a fonyódi plébánia
6. o.

PÜSPÖKI ÁLDÁS AZ ÚJ KENYÉRRE
– Szent István útját járva
7. o.

Galambok közt a koronavírus idején

SZÖVEG: H. MOLNÁR KATALIN

2020. március 22. Ettől a márciusi vasárnaptól kezdve új dimenzióban élek. A napi ritmus változott, amit az otthonlét írt át. Nincs rohanás. Nem kell sietni, hogy haladjak a munkával. Van időm megállni.

Reggel rózsafüzérrel kezdem a napot. A Pilinszky által írt keresztúti szövegeket olvasom hozzá. Tudatosan döntök az ima mellett, mert békét ad. Ha kinyitom a tévét reggel, a rettenetes lesz úrrá rajtam, mely rányomja bélyegét az egész napomra. Akarom, hogy elmúljon ez a vírusos örület, de valahol érzem: kihívást kaptunk benne. Tudunk-e másként élni, nem csak felszínesen, tudunk-e összekapaszkodni, egymásra figyelni? Vizsgálunk belőle nap mint nap. A tudatosság mellett a félelem farkasa egész nap környékező, küzdök vele. Kérdésekkel szembesülök: vajon

merre vezet az utam? A bizonytalanságot félreteszem, s amellet döntök, hogy ebéd után egyedül is lemegyek a tóhoz. Már egy hete nem jártam kint, s most fürdök a napsütésben, a víz tükrében.

Egész április a félelem és a bizonytalanság jegyében múlt el. Ekkor már nem jártam a szabadban, otthon voltam, mert a lépcsőházban egy koronavírusra gyanús beteg karanténba került.

Egy idő után a külső hatások fontossága is elenyészett, nem vonzott. A rohanás megszűnt, voltak megbecsült perceim. Teendőim a túlélésre vonatkoztak, hogy biztosítsam az ételt, italt kijárás nélkül. A napok egyformán teltek, amelyben áldott volt a munka, ami lefoglalt. Az élet csendesebbé, elmélyültebbé, lassabbá vált. Az út egyre beljebb vezetett a „várkastélyba”. Mintha Isten ki akart volna menekíteni a világ zajából, s valami új, de bezárt dimenzióba csöppentett volna bele. Megmutatta, hogy ott van velem. Időt adtam neki, szemléltem, mi történik. Kezdték kiraj-

zolódni valami. Napok teltek el, mire keztem homályosan látni. Tapasztalatot kaptam arról, hogy Isten kezében vagyok. Az árvágásban töltött napok alatt bekúszott valami homályos sejtélem, amely észrevétlenül vezetett tovább. Adott kapaszkodókat, melyek megtartottak. Barátok telefonhívásai, levelei, egy kedves üzenet, egy új ismerős, a szellemi alkotómunka öröme... Közben jött a fájdalom is, igen, farkasszemet néztünk egymással. Akkor ez megbénított és lefegyverzett, de ma már látom, hogy engem szolgált: kiemelt a kemény ego börtönéből. A hiányok már nem érdekelték.

Megkaptam helyette a galambokat, melyek sokszor szinte verték ablakom. Velük társalogtam. Szabadságukat csak szemléltem, nem irigyeltem. Egyedül azt sajnáltam, hogy ebben az évben nem tudtam nyomon követni a természet ébredését. Tél volt még, amikor a bezárt szobába kerültem, s amikor kiléptem a szabadba, már lombosak voltak a fák.

Egy esperes őszi tünődései

SZÖVEG: KISS IVÁN

Nem is volt forró nyár. Elmaradt sok minden, amiről az őszi számunkban beszoktunk számolni. Nem volt nagy zarándoklat, nem voltunk külföldön. Mégis ezen a nyáron olyan dolgoknak örültünk, amit eddig nem vettünk észre. Sok minden elmaradt, többek között a népes hittanos tábor, ami minden évben kétszer is megrendezésre került. Sok mindent megtanultunk ezen a nyáron: a szabadtéri szentmisék élményét, végül is az Úr nem akart a zárt templom falai között maradni. Megtanultuk megbecsülni az ősrégi platánfák árnyat adó lombjait, eddig csak a lombozás több hónapig munkát adó fáradalmát ismertük. Elmaradt az elsőáldozás és bérmlás, több esküvő és keresztelő. Most is félve tüzzük ki az újabb időpontokat, mert most

megtanultuk, hogy: „ember tervez, Isten végez...”

De voltak szabadtéri szentmisék, a Szentlélek kiadását szájmaszkban kértük, megáldhattuk a megújult Szentháromság szobrot, még a megszentelt magyarok kenyerét is megszenteltük a platánfák lombjai alatt. A megyéspüspök látogatását minden templomunkban fogadtuk, Kristóf napján a gépjárműveinkre is az Úr áldása szállt, az X-házban tartotta zsinatát esperesi kerületünk papsága és a plébániák küldöttei. Sőt a KÉSZ szervezésében egy csodálatos Trianon estnek is örvendhettünk. Gyermekünk sem maradtak program nélkül, a hittanos táborot pótolni igyekeztünk egy veszprémi kirándulással. Még közlünk sokan a Balatonban is csobbanhattunk. Aztán idehaza nagy erőben folyt a gombai templom belső felújítása, iparosok jöttek, dolgoztak és mentek. Ősszel már

birtokba is vehetjük a gombai templomot.

Lám így sikerült ez a „maradj otthon” szlogenű szokatlan nyár.

S most, amikor e sorokat írom, nem tudjuk, hogy mit hoz az ősz. Bármit is hoz, mindannyian ott vagyunk Isten kezében. Megtanuljuk, hogy mennyire törekenyek és esendők vagyunk. Most is az Úr kezébe tesszük életünket, ha itt is van az ősz újra, mi azért szeretjük, mert Istentől kaptuk és bármi történjen, Isten a javunkra fordítja. Hogy írja Petőfi az Itt van az ősz, itt van újra című, ismert versében?

„Itt van az ősz, itt van újra, / S szép, mint mindig, éneke. / Tudja Isten, hogy mi okból / Szeretem? de szeretem. // Kiülök a dombtetőre, / Innen nézek szertesztét, / S hallgatom a fák lehulló / Levelének lágy nesztét. // Mosolyogva néz a földre / A szelíd nap sugara, / Mint elalvó gyermekére / Néz a szerető anya.”

A szerkesztő jegyzete

SZÖVEG: LŐRINCZ SÁNDOR

A Koronavírus-járvány igen csak áttervezte életünket. Akad, aki „belesimul” a kényszer szülte helyzetbe, megfelel a higiénés követelményeknek, betartja a maszkviselés szabályait, s így végzi tevékenységét. Akad, akinek maszk nem kell, mert már korábban megfogadta: úgy, ahogy eddig, ezután is álarcban jár mindenhová. Szemé-

lyisége „billogával”, szívébe-lelkébe beleégetett, sokakat megméltató ősbizalmatlansággal. Egyesek a megszokott ritmusban és hévvel teszik dolgukat – az Egyházban is –, míg mások mindent elkövetnek azért, csakhogy ne azt végezzék, amire meghívta őket az Isten. Ezért aztán gyakran elérhetetlenek, sok esetben „pótcselekvésbe” menekülve élnek mindennapjaikat – kételybe kergetve azokat, akiknek szüksége lenne rájuk. A megyéspüspök nyári lelkigyakor-

latán is hallhattuk: mindannyian részesei vagyunk a szellemi harcoknak; az ördög itt ólálkodik körülöttünk, és ármánykodásaival mindent telehint a nagy hitető, a hazugság fejedelme. Családot, munkahelyi kollektívát, egyházközséget, közéletet. Rajtunk áll, józanságunkon múlik – még az esetleges „lelki szárazság” idején is –, hogy teret engedünk-e neki, vagy ellene mondunk minden támadásának, hiszen tudjuk: Isten velünk van, tenyerén tart bennünket. El is hisszük mindezt?

Egyházmegyei füveskönyv

A SZERKESZTŐ MINDIG TANUL; FŐLEG, HA OLYAN GONDOLATOKAT HALL, AMELY ÖRÖKRE FOGÓ TINTAKÉNT LELKÉBE VÉSŐDIK, ÉS AZT SZERETNÉ, HA KÖZKINCCSÉ VÁLNA, HA MINÉL TÖBBEK TÖLTEKEZ-NÉNEK BELŐLÜK. ÍME, EGY CSOKOR:

RADNAI ISTVÁN, a Kaposvári Egyházmegye családreferense: – Nem tudom, mit hoz a jövő, de remélem, hogy egyre többen jönnek rá: a tartós házassághoz nem csak hűséges házastársra, hanem a Jóisten segítségére, támogatására is szükség van. Az általunk szervezett egyházmegyei jegyesfelkészítő tanfolyamon erre is igyekszünk rámutatni. Talán ha ezzel a lelkiüldözéssel kötődnek a házasságok, akkor egyre kevesebb válás lesz. A szeretet is tanulható. Gyerekeink követik a szülői mintát, a munkához való hozzáállásban, értékrendben és a Jóisten kegyelméből a személyes istenkapcsolatban is.

EPERJES KÁROLY Kossuth-díjas színész, a Szent István Egyetem Kaposvári Campusának tanára:

– Úgy látom, a mai generációnak sokkal nehezebb, mint amilyen a mi időnkben volt. Az ördög mindig csinos, de soha nem volt olyan csinos, mint most. A mai nemzedék elérte a géptudás, a sok információ kora, és kevesebb lelki munícióval és egyetemes tudással érkeznek az egyetemre. Komoly hiányokat kell pótolni. Ez nem feltétlenül az ő bűnük. Viszont sokkal okosabbak, és sokkal szélesebb a „géppraktikus” látómezejük. Ez előnyük, de egyben hátrányuk is. Például a feladatok manuális kidolgozása papíron, komoly próbatételt jelent nekik, s elég nehezen szoktathatók rá, viszont kaphatók a jóra.

Csirke Erika, katekéta-lelkipásztori munkatárs, a tabi dr. Takács Imre Szociális otthon mentálhigiénés ápolónője: – A tanítást – a módszert – lehet tanulni. A mondanivalót élni, s hinni kell. Ha ez megvan, akkor lehet hitelesen közvetíteni az Örömhírt. Ez egyébként elhivatottság kérdése is. Nekem az a kegyelem, hogy e két területet a munkámban össze tudom hangolni, együtt tudom végezni. Én is vallom Phil Bosmans igazát: „Ha együtt megyünk az emberekkel életünk útján, vezessen ez az út hegynek vagy völgynek, egyenesen vagy görbén, ha szívesen vagyunk velük, ha meghallgatjuk őket és legmélyebb vágyaikat, akkor a szavak virágként nőnek utunk mellett.”

Gyémántmiséjét ünnepelte Keczely Károly kétújfalui plébános

SZÖVEG: POHNERT DÁVID,
KLING MÁRK
FOTÓ: KLING MÁRK

Pappászentelésének hatvanadik évfordulója alkalmából mutatott be gyémántszentmisét Keczely Károly kétújfalui plébános június 28-án délután. Az ünnepi szentmisére érkező hívek zsúfolásig megtöltötték a helyi Szent Mihály-plébániatemplomot. Számos közösség és lelkesítő mozgalom képviselője mellett több paptestvér – köztük Varga László megyéspüspök – is jelen volt, hogy hálát adjon Károly atya életéért, hivatásáért.

Köszöntőt mondott többek között a Házás-Hétvége vezető házaspárja, valamint felolvasásra került Bíró László tábori püspök köszöntő levele is. A köszöntéseket Klózer Gyula kétújfalui polgármester zárta, aki a község nevében köszönte meg Károly atya szolgálatát.

A szentmise szónoka Varga László megyéspüspök volt, aki prédikációjában kifejezte háláját Károly atya hatvan éven át tartó, hűséges szolgálatáért, melynek alapja az imádságos élet – Te az ima embere vagy! – fogalmazott a főpásztor.

Az evangéliumból kiindulva hangsúlyozta, hogy Károly atya kész volt mindent otthagyni Krisztusért. Kész

volt alázatossá válni és engedelmességgel cipelni a keresztet. A megyéspüspök továbbá felidézte plébánosi éveiből azt a támogatást és barátságot, melyet Károly atya tanúsított felé. Hozzátette, hogy mindezt nem érdekből, hanem hitből tette.

Keczely Károly kétújfalui plébános 1936. február 24-én született Vörösbényben. 1960. június 25-én Veszprém-ben szentelték áldozópappá. 1960-tól 1963-ig Inkén, 1963-tól 1965-ig Kiskomáromban, 1965-től 1967-ig a kaposvári Nagyboldogasszony templomban, 1967 és 1969 között a nagykanizsai Szent József-templomban,

1973-ban pedig Zalaapátiban szolgált káplánként.

1973 és 1996 között darányi plébános, 1982 és 1996 között oldallagosan ellátja Nagydobszát. 1996-tól kétújfalui plébános; 2002-ben oldallagosan ellátja Somogyapátit; 1996–2002 között Darányt; 1996–2002 között, illetve 2012-től Nagydobszát. 1996 és 2017 között helyettes esperes.

Keczely Károly az egyházmegye legidősebb aktív papjaként jelenleg Kétújfalu és filiális egyházközségei mellett még két plébániát – Darány és Nagydobsza – is ellát.

„Legyetek mindig hálásak!” – Pap- és diakónusszentelés Nagykanizsán

FOTÓ: KLING MÁRK

Június 27-én, a Kaposvári Egyházmegye védőszentjének, Szent László királynak ünnepén Varga László megyéspüspök áldozópappá szentelte Fejes János diakónust, illetve szerpappá szentelte Antal Zsolt Benedek papnövendéket a nagykanizsai Jézus Szíve-templomban.

Az ünnepi szentmisén – melyen részt vett az egyházmegye papsága, illetve Balás Béla emeritus megyéspüspök – a főpásztor hálát adott a papi hivatásokért, majd prédikációjában a szentelendőkhöz szólt:

„Legyetek mindig hálásak! A világ tele van panasszal, indulattal, keserűséggel. A hálás szívű ember tele van örömmel. Nektek az örömhírről kell szavaitokkal, életetekkel tanúságot tenni. A hála alapja nem a hangulat, s nem a körülmények. Hálánk alapja rendíthetetlenül az Isten irántunk való gondviselő szeretete, s az Isten állandó jelenléte életünkben. Akármi történik veletek, van okotok és jogotok hálát adni érte. A hálás szívűek meg tudják élni azt, amit Jézus kér tőlünk, papjaitól is, hogy arról ismerjenek meg titeket, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.

Az egyház iránti szereteteket mutatásotok meg azzal, hogy szeretitek a paptestvéreiteket. Az egyik legfon-

tosabb nyelv – vagy éppen romboló nyelv –, ha szeretjük, vagy nem szeretjük egymást mi papok. Ez látszik, s vagy vonzó lesz az egyház, mert felismerik Jézus tanítványait bennünk, vagy nem lesz vonzó, mert nem szeretjük egymást.

Szeressétek nagyon a paptestvéreiteket, s tegyetek meg mindent azért, hogy ebben a szeretetben életetek végéig növekedjete!

A másik, amit szívetekre helyeznék az, hogy legyetek irgalmasok és együttérzők egymás iránt, a rátok bízottak iránt, s különösen a szegények és szenvedők iránt. Ha gyóntatsz, a gyóntatószéked ne ítélőszék legyen, hanem az irgalmasság széke! Ha betegeket látogatsz, s Isten irgalmas szeretetét közvetíted, akkor jel leszel.

Legyetek bátrak! Isten nem a félnétség lelkét adja nektek, hanem az erő és bátorság lelkét. Szükségünk van bátor papokra, bátor diakónusokra, akik félelem nélkül vállalják hitük

megélését, bátor tanúságot téve Isten szeretetéről, irgalmáról, s az evangéliumról. Olyan papokra, akik bátrak arra, hogy ha kell, az életüket is odaadják azért, s annak, aki meghívott, kiválasztott és felszentelt benneteket.” – fogalmazott a megyéspüspök.

A szentmise végén a kaposvári kántorképző végzős okleveleinek átadása következett, melyet Lacza Attila és Werner Lilla Anna vehetett át, majd Fejes János áldozópap újmiséis áldásban részesítette Varga László megyéspüspököt.

„Főlemelem az üdvösség kelyhét, és segítségül hívom az Úr nevét.” – hangzik Fejes János áldozópap jelmondata, aki július 1-től a nagykanizsai Jézus Szíve templomban fog kápláni szolgálatot teljesíteni.

Antal Zsolt Benedek diakónus július 1-től a kaposvári Szent Kereszt plébánián tölti egyéves diakónusi gyakorlatát, valamint a Kaposvári Egyetemi Lelkésztség segédlelkészeként fog szolgálatot teljesíteni.

„Legyünk békességteremtők!” – 100 éves a Fonyódi Nagyboldogasszony Plébánia

SZÖVEG ÉS FOTÓ: KLING MÁRK

Szeptember 14-én vasárnap szentmisével ünnepelték a Fonyódi Nagyboldogasszony Plébánia alapításának századik évfordulóját. Az ünnepi szentmisén – melyet Varga László megyéspüspök celebrált – hét fiatal a bérmálás szentségében is részesülhetett.

Mindannyian, akik meg vagyunk keresztelve, kettős állampolgárok vagyunk – fogalmazott a főpásztor szentbeszédében. – Magyar állampolgárok, ennek a hazának a polgárai, ám a keresztségünk óta az elékezett Isten országának az állampolgárai is vagyunk. Isten országában, a mennyek országában más törvények uralkodnak, mint az evilági országunkban. Ezt nagyon gyakran elfelejtjük, vagy nem is gondolunk bele, pedig az Isten országa, a mennyek országa örök. A nemzetek, s ez a világ is elmúlik, de Isten országa nem múlik el soha. Melyik a nagyobb? Melyik a teljesebb?

A bérmálásban, amikor a homlokotokat megkenem krizmával, azt mondom: békesség veled! Ez többet jelent annál, hogy mi jóbarátok vagyunk. Minden szentmisében a szentáldozás előtt a kiengesztelődésben elhangzik, hogy az Úr békéje legyen veletek mindenkor! A szentmise végén pedig azt mondjuk: menjetek békével! Ez nem azt jelenti, hogy egy kicsit megnyugodtam, mert szentmisén vettem részt, s akkor most ezzel a nyugodt szívvel elindulok a hét-köznapok forgatagába.

Nekünk küldetésünk van ebben a világban! Az Isten országa állampolgárainak küldetése van az evilági állampolgárságban. A küldetésünk egyik része a békességteremtés. Nem kell nagy fantázia ahhoz, hogy lássuk milyen erővel tagol a gonoszság, s mennyire megosztottak az emberi szívek, a családok, a kapcsolatok, a társadalom, s az egyház is. Ebben a vi-

lágban, egyházban Jézus azt mondja, hogy boldogok a békességteremtők, mert ők Isten fiai.

Az erőszak világában a békességteremtés a küldetésünk. Ennek a békességteremtésnek az egyik feltétele a megbocsátás. Jézus a Miatyánkban megtanította nekünk: „Bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek!”. Komolyan vesszük, vagy csak mondjuk? Eljut a szívünkig, eszünkig, hogy mit is mondtunk? [...]

Boldogok a békességteremtők – mondja Jézus. Ez a küldetésünk, s a Szentlélek – akinek a kiáradásáért imádkozom most a bérmálkozó fiatalok számára, s akinek az ajándékaiban a többiek már részesültek – a békesség lelke. Nem önerőből kell megbocsátanom, nem önerőből kell békességet teremtenem. Isten erejével, kegyelmével, a Szentlélek

segítségével. Istennel minden lehetséges, még az is, hogy elengedjük az adósságokat, hogy kiengesztelődjünk egymással, s még az is, hogy szeressük az ellenségeinket – fogalmazott a főpásztor.

A szentmise végén a megyéspüspök megáldotta a plébánia alapításának centenáriuma alkalmából állított emléktáblát, melyet Ify Lajos volt plébános emlékére készítettek.

Ify Lajos 1920. nyaratól már Fonyódon szolgált – hangsúlyozta Varga István helytörténész –, ahol akkoriban a mai plébániatemplom helyén egy kis kápolna állt. Még abban az évben elkezdődött a kápolna átépítése plébániatemplommá, melynek első plébánosa lett Ify Lajos.

A volt plébános iránti tisztelet és hála jeleként a templom előtti teret Ify Lajosról nevezték el.

Ünnepi szentmise és kenyérszentelés a Kossuth téren

SZÖVEG ÉS FOTÓ: KLING MÁRK

Allamalapításunk ünne-
pén, augusztus 20-án
ünnepélyes zászlófelvo-
nást követően celebrált
szentmisét Varga László
megyéspüspök a kaposvári Kossuth
téren. A főpásztor a szentmisét Ka-
posvárért, a város vezetőiért, s min-
den lakójaért ajánlotta fel.

„Amikor a tatárok és mongolok dúl-
ták hazánkat, tudtuk ki az ellenség.
Mikor a törökök támadtak ránk, s
másfél századig uralták az ország
nagy részét, s tudtuk, ki ellen kell har-
colni –fogalmazott a főpásztor pré-
dikációjában, majd folytatta: – ma
sokkal nehezebb helyzetben vagyunk.
Olyan diktatúrák törnek ránk, melye-
ket arctalan titánok irányítanak, a Bá-
bel mostani építői, akik rejtett, alulról
jövő és látszólag jónak tűnő diktatú-
rákkal akarják leigázni, uralmuk alá
vonni népünket. Sokkal nehezebb
felismerni működésüket, s nehezebb
harcolni ellenük. Csak két diktatúrát
említenék meg, a relativizmus dikta-
túráját, s a digitális diktatúrát. Mind-
kettő azért nagyon veszélyes, mert
alulról indul, s nagyon jónak tűnik.
A relativizmus diktatúrájának lényege
abszolútizálni a személy szabadságát.
Senki nem mondhatja „meg a szemé-
be, hogy mit tehet, vagy mit nem tehet.

Nincs abszolút tekintély, mely kívül-
ről megmondhatná, hogy mi az igaz,
a szép, a jó. Ezt az egyén szabadságá-
nak kell eldönteni.

Abszolútizáljuk a személy szabadsá-
gát, ennek következtében minden kí-
vülről jövő tekintélyt meg lehet, s meg
is kell támadni. [...]

Ugyan azt kell tennünk, amit Szent
István tett. Mekkora fordulat volt
Európában, mikor a keresztények
ostorának tartott magyarok Szent
István idejében a hit és a kereszténység
védői lettek! Mindenki félt tőlünk, s
utána pedig a keresztény hit védői és
terjesztői lettünk. Ennek a feltétele a
megtérés volt. István király megtéré-
se, s a nép megtérése. A megtérés azt

jelent, hogy megváltoz-
tatam a nézőpontomat,
máshonnan kezdem látni
a világot, s nem mindegy,
hogy milyen nézőpont-
ból.

A Szentírás és Szent Ist-
ván király egyetlen jó
nézőpontot kínál: Jézus
Krisztust. Ha Ő lesz az Úr
az egyén életében, akihez
a vágyainkat, gondola-
tinkat, igazítjuk, akkor
a diktatúra elbukott.
Minden diktatúrának a
leggyengébb láncszeme
a személy szabadsága.
Ahol bárki másképpen
dönt, ott már nincs totá-

lis diktatúra, mert azon a ponton már
nem működik. Vissza kell szerezni
személyes szabadságunkat, melyet Is-
tentől kaptunk, s úgy használni, aho-
gyan a Teremtőnk, az Alkotónk kínál-
ja” – fogalmazott a megyéspüspök.

A szentmisét követően Szita Károly,
Kaposvár város polgármestere így
fogalmazott:

„Ünnepelünk, mert az ünnep öröm, s
az öröm megélt boldogság. Van mire
emlékeznünk, s van minek örülnünk
még a mai, bizonytalansággal teli kor-
ban is. Emlékeznünk azért is, mert az
ezeréves távol bizony most is nagy
szolgálatot tesz nekünk, mai Magya-
roknak. Nagy szolgálatot, hiszen a
bölcsek szerint semmi olyan nem tör-
ténhet meg a jövőben, ami ne történt
volna meg már a múltban.

Egyik napról a másikra változott meg
az életünk. Olyan helyzetben találtuk
magunkat, hogy hasonlóhoz bizo-
nyosan rövid a mi életünk. [...]

A legfőbb cél az vált az elmúlt hó-
napokban, hogy mindannyian meg-
maradjunk, hogy ne veszítsük el
egymást. Hogy ne sérüljön a közössé-
günk, s hogy megtartsuk a másikat a
bajban. Hogy segítő kezet nyújtsunk,
s hogy alkalmasint mi remélhessük
ugyanazt másoktól – fogalmazott a
polgármester, akinek szavai után a
Somogy Táncegyüttes, a Somogy Ze-
nekar és a Déryné Vándorszintársulat
adott műsort. Az ünnepség az új ke-
nyér megszentelésével ért véget.

Marcaliban a zsinatról

SZÖVEG ÉS FOTÓ: KISS KÁLMÁN

ASomogyvári Esperesi Kerület papsága és a plébániánk küldöttjei zsinati előadásra gyűltek össze Marcaliban, az X-ház nagytermében augusztus 21-én. A zsinatot Varga László megyéspüspök 2018-ban, a Kaposvári Egyházmegye megalapításának 25. évfordulója alkalmából hirdette meg. A célja az, hogy vonzóvá tegye a Katolikus Egyházat mindenki előtt. Szent VI. Pál pápa szerint az egyház az evangelizációért van, ez pedig csak áltálvalósulhat meg, ha sorsközösséget vállal azokkal, akikhez a küldetés szól. Ezért lett a zsinat mottója és logója: „közösségben, vonzásban, egységben”.

A zsinati bizottságok által előterjesztett témákban munkadokumentumok is készültek, melyek már az egyházmegye honlapján is hozzáférhetők. A zsinati szekciók az alábbi témaköröket foglalják magukba: Papi élet és szolgálat, Plébániák és szakpasztorációk, Ifjúságpasztoráció, Egyházi szeretetszolgálat, Evangelizáció, Családpasztoráció, Egyház tanító tevékenysége, Egyház megszentelő tevékenysége, Együttműködés a megszentelt élet intézményeivel, Egyházmegyei szervezet, Anyagi javak.

A cél az, hogy papság olyan dialógust folytasson, együttműködve a világi hívekkel, ahol mindenki szabadon és őszintén kifejezheti véleményét és nem elméletben, hanem a mindennapi gyakorlatban újulhat meg az egyházmegye.

A megjelent papokat és világi híveket Kiss Iván c. prépost, kerületi esperes, Marcali plébános köszöntötte, majd át-

adta a szót Tomanek Péter, püspöki irodaigazgatónak, aki ismertette a napirendi pontokat és beszélt a zsinat jelentőségéről, legfőbb célkitűzéseiről, valamint levezette a programot.

Ezután Bárczi Miklós zsinati megbízott vetített képes előadás keretében az egyház szerepéről, megújulásáról beszélt. Kifejtette, hogy már II. János Pál pápa is felismerte a média szerepét, amely a keresztény üzenet, a tanítás terjesztésének egyik eszköze lehet. Ferenc pápa 2013-ban pedig apostoli buzdítást tett közzé az egyház megújulásának fontosságáról. A plébániai kis közösségeket arra inspirálta, hogy indítsanak el határozott helyzetfelmérő, tisztulási és reformfolyamatokat. Felszólított mindenkit, hogy legyen bátor és kreatív a saját közössége, célkitűzései, struktúrája, stílusa és evangelizáló módszere újragondolásának feladatában. A pápa biztatja a hívők és nem hívők közti párbeszéd elindítását az erkölcs, a művészet és a tudomány alapvető témáiról, valamint a transzcendencia kérdéséről. Mind mondja: „Ez is a béke útja megsebzett világunk számára”. Összességében tehát a lelkiség és a párbeszéd szigete gyógyító erőforrás lehet a beteg világ számára.

Ferenc pápa szerint Európa segítségre szorul, meg kell menteni. Párbeszédre van szükség. Ezt az irányvonalat képviseli Varga László kaposvári megyéspüspök is, aki lelkigyakorlatában (Szellemi harc 2.0) napjaink égető kérdéseivel is foglalkozik. Az idők jeleinek mérlegelésével a Lélekre figyeléskor új jeleket kell létrehozni. Mivel a plébánia nem az elsődleges összejöveteli és társadalmi központ, mint ahogy a korábbi időkben, ezért új kísérési és közelségi formákat kell megtalálni. Az ilyen feladatot nem tehernek, hanem inkább kihívásnak kell tekinteni, amelyet lelkességgel kell felvállalni.

A struktúrák átalakítása, amelyet az egyháznak vállalnia kell, a mentalitás jelentős megváltoztatását és a belső megújulást igényli, különösen azok között, akikre a lelkipásztori vezetés hárul. Annak érdekében, hogy hű maradjon a Krisztus általi megbízatásához, a lelkészeknek, különösen a plébániai papoknak, akik „nagyon különleges módon a püspök munkatársai”, határozottan meg kell értenie a lelkipásztori akció missziós reformjainak szükségességét.

Majd Bárczi Miklós rátért a Kaposvári Egyházmegye zsinati tevékenységére. Jelmondata: „A zsinat közös útkeresés, ahol szükségünk van Rád is, hogy együtt keressük meg a válaszokat.” Főbb jelszavai pedig: „vonzásban, közösségben, egységben”, melyek a közös célt fejezik ki. Számos témáról lehet beszélgetéseket folytatni, melyekhez különféle zsinati szekciók is alakultak az egyházmegyében, hogy útmutatásokkal, munkadokumentumokkal segítsék a párbeszédet. De önálló honlapot is terveznek létrehozni ennek érdekében. A zsinat lényegi gondolatai összességében: „Az egyház érted van, a világot érted van”; „Tegyük fel együtt kérdéseinket!”; „Tegyük egyházunkat vonzóvá, az egység és a közösség látható építményévé!”.

Az előadás után, a témát illetően élénk kerekasztal-beszélgetés zajlott, ahol mindenki hozzászólhatott, illetve kérdéseket tehetett fel, vagy ötleteket vehetett fel eddigi tapasztalatairól. Megfogalmazódott, hogy jó lenne, ha ebbe a munkába nemcsak a papság, hanem a hívek is aktívan bekapcsolódnának és továbbra is várják (szóban és írásban) a véleményeket, javaslatokat a zsinati kérdésekhez. A Kaposvári Egyházmegye zsinati előadásai esperesi kerületenként a jövőben más helyszíneken tovább folytatódnak.

„Isten maga a Szeretet!” – Búcsúi szentmise Nagyrécsén

SZÖVEG ÉS FOTÓ: KLING MÁRK

Idén 150 éve, 1870-ben szentelték fel a nagyrécsesi Szent László templomot, melynek búcsúnapján Varga László megyéspüspök celebrált ünnepi szentmisét.

A búcsúi szentmise előtt Kiefer Károly, a település alpolgármestere, a nagyrécsesi egyházközség világi elnöke köszöntötte az egybegyülteket, majd Varga László megyéspüspök megáldotta a templomot.

Az áldást követően a főpásztor prédikációjában a főparancsról beszélt:

„Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből! Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!” – idézte a Szentírás szavait, majd hozzátette:

„Isten maga a Szeretet. Nem egy elvont fogalom, hanem egy élő személy. Az Atya szenvedélyes szeretettel szereti a Fiút, a Fiú szenvedélyes szereti az Atyát, s mindez a Szentlélek által történik. Egy szentháromságos, szenvedélyes szeretetnek vagyunk a teremtményei, képmásai, alkotásai. Ha szeretnénk megélni önazonosságunkat, Istengyermekségünket, akkor nem kell mást tennünk, mint szeretet-válasszá formálni az életünket.”

A szentmise végén Somogyi Imre, a település plébánosa köszöntötte az egybegyülteket, hálát adva Inkey Lászlóért, a templom építetőjéért és Szent Lászlóért, a templom és az egyházmegye védőszentjéért.

Meister Éva színésznőt a KÉSZ Marcali Csoportja hívta meg

Nagyot szólt a Trianoni harangok...

SZÖVEG: KISS KÁLMÁN

FOTÓK: KÉSZ MARCALI CSOPORT

AKeresztény Értelmiségek Szövetsége (KÉSZ) Marcali Csoportja meghívására Meister Éva színésznő tartott előadást Trianoni harangok címmel az X-ház nagytermében. Az augusztusi rendezvény alapját az adta, hogy az idei esztendőben, június 4-én volt a békediktátum aláírásának 100. évfordulója. Továbbá az országgyűlés a 2020. évet a nemzeti összetartozás évének nyilvánította. A parlament határozatában támogatja és szorgalmazza az anyaországban, a Kárpát-medencében és a nagyvilágban élő magyarság körében olyan rendezvények, megemlékezések megtartását, amelyek erősítik a magyarság országhatárok feletti összetartozásának tudatát, önazonossága kifejezését és védelmét. A centenáriumi megemlékezésekre a KÉSZ országos szervezete már eddig is kiemelt figyelmet fordított. Ezekhez a törekvésekhez csatlakozott a Marcali Csoport is a mostani előadással.

A nagy számban megjelent érdeklődőket a helyi csoport elnökeként köszöntötte, s a bevezető gondolatok között elhangzott, hogy a trianoni emlékműsor a koronavírus-járvány miatt szenvedett csúszást és hosszas előkészületek, egyeztetések után

valósult meg. Trianon témakörében azért a diktátum kifejezés a megfelelő szó, mert az igazságtalan döntésről a győztes hatalmak a magyarok véleményét meg sem kérdezték. Kivételt csak Apponyi Albert gróf beszéde képezett, de sajnos ez is hatástalan maradt.

A köszöntés követően Kozma Krisztián Kazinczy-díjas versmondó olvasta fel Meister Éva színésznő életrajzát, hit-

vallását, valamint ismertette a bemutatásra kerülő alkotást.

A színésznő az erdélyi Olthévízen született. Édesapja egy dél-erdélyi, elmagyarosodott szász és egy magyar kispáros családból származó orvos volt. Tőle örökölte az emberek iránti óriási empátiáját, szeretetét. Pedagógus édesanyja primor székely család, a Marosvásárhelyen kivégzett székely vértanú, Gálffy Mi-

A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus elé

SZÖVEG: VARGA RÓBERT

Manapság egyre többet hallunk a jövő év szeptemberére halasztott, Budapesten tartandó Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusról. Zajlanak a jelentkezések. Hívó és nem hívó emberek is tudják, hogy azokban az ünnepi napokban a világ figyelme Magyarországra irányul. A keresztény világ szíve most majd Budapesten dobog. Lesznek olyanok is, akik csak egy jó marketingfogást látnak az összefüggésben. Mások csak fesztivált. A keresztények pedig egy nemzetközi összefogást a hitük védelmében és megerősödésében. Az 1938-as budapesti kongresszus magyarországi fogadtatása nagyon pozitív volt, mind politikai, mind társadalmi körökben. Erről tanúskodik az események összefoglalójaként a még 1938-ban megjelentetett Évkönyv.

A társadalmi fogadtatásról az jut eszembe, hogy anyai nagyanyám életében akkor az egyszer járt Budapesten és az egész kongresszus ideje alatt ott tartózkodott. Anyai lelki munícióval tért haza, hogy élete legmaradandóbb élménye lett. Gyermekkoromban sokszor mesélte ezt nekünk közös rózsafüzér imádkozásunk után.

Az Emlékkönyv lapozgatása visszarángat a 30-as évek magyar viszonyaiba. A kötet gazdag fekete fehér fotói jól illusztrálják az akkori társadalmi viszonyokat. Láthatjuk a királyi palotát belülről. Az akkor még szét nem bombázott Budapest tereit, a megnyitó ünnepség békebeli, boldog hangulatát. Neves egyházatyák és a külföldi vendégek fényképei. Valamint a felszólalók képmását beszédeikkel együtt. A szervezők igyekeztek korra, nemre, foglalkozásra való tekintettel megszólaltatni a különböző társadalmi rétegek egy-egy képviselőjét. Megható jelenetet ábrázol az a fénykép, amelyen még a megnyi-

tó ünnepség előtt a magyarok nevében „Balla Sándor százéves magyar köszönti a bíboros-legátust”. A megnyitó nagygyűlés előtti konferencián Hóman Bálint kultuszminiszter beszédében elhangzott: „Szent István országának fővárosában büszkén valljuk a magyar szellemi életet kereszténynek.” Ugyan ott Goma y Thomas, „Spanyolország primása a spanyol nép szenvedéséről beszélt. Ecsetelte azokat a szörnyű harcokat, amelyek most spanyol földön folynak és megható hangon mondott köszönetet a keresztény Magyarország együttérzéséért a keresztény Spanyolország iránt.”

Az eseményhez kapcsolódik a „Kongresszus csodája”. „Ugyanis 1938. május 25-én hétfő dél óta szakadatlanul esett az eső, az idő egészen hidegre fordult. Ekkor történt a kongresszus csodája: rövid fél óra alatt megszűnt a városra ráhőmpölygő eső, szertefoszlottak a fellegek, felmosolygott az ég; kéksége elkezdett a

hály leszarmazottja volt. Tőle a székely virtust, a szókimondását és konokságát örökölte.

Meister Éva színművésznő a Marosvásárhelyi Nemzeti Színháznak tíz évig volt sokat foglalkoztatott tagja, és a közönség által kedvelt művésze. 1987-ben Magyarországra menekült. Azóta szabadfoglalkozású színművészként dolgozik, intézmény és támogatottság nélkül. A hite viszi, nem a lába. A nemzet napszámosaként 40 éve alázattal és missziós lobogással szolgálja népét és kultúráját, hogy amennyire csak lehetősége van, enyhítsen lelkünk trianoni fájalmán.

Őnálló estjeivel, amelyek erőteljes nemzeti öntudattal vannak átítatva, sok helyen megfordult a Kárpát-medencében, a legkisebb falutól, hova nem jár színház, a nagyhírű teátrumok közönségéig, majd a határainkon túl élő magyar közösségeknél: Ausztria, Németország és Svédország városaiban. 2015 szeptemberében megkapta a Magyar Művészetért Ex Libris-díjat, 2019-ben a Magyar Kultúra Lovagja lett.

A mostani előadás a trianoni életézésről, az egyéni és közösségi tragédiáról szól, és a reményről, hogy a nemzet és a magyar haza volt, van és lesz, örökölni örökök, „még ha leszakad az ég is”. A „Trianoni harangok” a művésznő egyik ismert írása, melyet 2010-ben írt, édesapja halálára, és amely egy sepsiszentgyörgyi író, Kisgyörgy Zoltán könyvében, majd több folyóiratban és az internetes online-os sajtóban is megjelent. Az emlékesten a következő költők, írók, zenészek művei hangzottak el: Sztrebka Erika (Szkítia zenekar), Mihályi Molnár László, Meister Éva, Dsida Jenő, Petrás János (Kárpátia zenekar), Wass Albert, Farkas Árpád, Reményik Sándor, Sajó Sándor, Mártonffy Miklós, Szócs Géza, Bánfi Ferenc (Jászmagyarok együttes), Hervay Gizella és Ady Endre művei.

A közönség vastappsal jutalmazta az előadást. A rendezvényt megtisztelte jelenlétével Kiss Iván, c. prépost, esperes-plébános, Huszti Gábor, a Somogy Megyei Közyűlés alelnöke, dr. Mészáros Géza és Molnár Ágnes önkormányzati képviselők, valamint Szaka Zsolt, a Marcali és Környéke Hagyományörző Ipartestület elnöke. A KÉSZ Marcali Csoportjának trianoni emlékműsorát a Nemzeti Együttműködési Alap (NEA), a Miniszterelnökség és a Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt. támogatta.

Püspökségi munkatársak – nyugdíjban

SZÖVEG ÉS FOTÓ: KLING MÁRK

Ünnepélyes keretek között Kaposszentbenedeken elbúcsúztatták Fliszár Béláné gazdasági munkatársat és Horváth Lajos gondnokot a Kaposvári Püspökség dolgozóit. Az ünnepségen – melyen jelen volt Balás Béla emeritus megyéspüspök is – Varga László megyéspüspök adott hálát az együtt eltöltött évekért, s a közösen végzett szolgálatért.

„Köszönöm azt a csendes, nagyon hűséges szolgálatot, amely mindig átjött a jelenlétetek, s köszönöm az egyházhhoz való hűségüket is!” – fogalmazott a megyéspüspök.

Fliszár Béláné gazdasági munkatárs 1994. december 1-jétől, Horváth Lajos gondok pedig 2000. augusztus 1-e óta volt a Kaposvári Püspöki Hivatal dolgozója.

város felett nevetni és tündökölni, mint valami gyermeki szem.” Sorolhatnám az események és a felszólalók sokaságát. Mondhatnám, hogy meghatottan néztem az azóta mártírhalált halt és boldoggá avatott Meszlényi Zoltán püspök fotóját, amint felolvassa a pápai bullát.

Én most csak egyetlen személyt emelnék ki, s nem csak lokálpatriotizmusom okán. A kaposvári születésű Csik Ferenc olimpiai bajnokúszó és orvos felszólalását:

„A férfi lelkében olthatatlanul él a vívódás az után, hogy kitűnjön, kiváljon az átlagból, embertársai fölé magasodjék, s valami nagyot, szépet, maradandót és értékeset teremtsen.

A mai férfi három viszonylatban keresi tökéletességet. A testi kultúra, a hivatás és a nemzeti társadalom szolgálatának viszonylatában.

Elvitathatatlan, hogy a nemes értelemben vett sport erős testet ad egész életre és az ifjúság számára nagyszerű nevelő eszköz. Elvitathatatlan az is, hogy a nagy teljesítmények, a kimagasló eredmények eléréséhez nem is annyira testi, mint inkább különös erkölcsi kellékek szükségesek.

Tiszta élet, mértékletesség, az élvezetekről való teljes lemondás, józanság, szívós kitartás, áldozatkészség, a testi és szellemi energiák teljes összpontosítása elenged-

hetetlen előfeltétele minden nagy sporteredménynek. Ugyanez áll a hivatására is. Sőt a mának, a kornak rettentő válságából kivezető utat is egyedül a krisztusi igazságnak, krisztusi szeretetnek és a krisztusi elveknek érvényesülésében kell látnunk.

Nyugodtan állíthatjuk, hogy a mai férfijának ahhoz, hogy a mai korban ránehezédő hivatást teljesítse, hogy csa-

ládja, nemzete iránt való kötelességeinek megfelelően: az Oltáriszentségben jelenlévő Krisztushoz kell fordulnia.

Az 1936-os olimpia úszóbajnokának, aki orvosi hivatásának teljesítése közben Sopronban egy bombatámadás során 1945-ben veszítette életét, szívleljük meg az utókor számára szóló örök érvényű üzenetét, mely nem csak férfiaknak, de minden keresztény hívőnek szól!

In memoriam dr. Ozsváth Ferenc

„A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, a hitet megtartottam. Most készen vár az igaz élet koronája, melyet azon a napon megad nekem az Úr, az igazságos bírő, de nemcsak nekem, hanem mindazoknak, akik örömmel várják eljövetelét.” (2Tim 4, 7-8)

2020. május 15-én, életének 91. évében visszaadta lelkét Teremtőjének dr. Ozsváth Ferenc, a kaposvári Nagyboldogasszony Iskolaközpont első igazgatója. Az intézmény honlapján található az Osi bácsitól búcsúzó egykori kollégák, tanítványok vallomásai. Ezekből válogattunk:

Erőtellenül lengeti a fekete zászlót a szél. 2020. május 18. Üres az iskola, fáj a szív, nehéz belépni. Lépések... Elképzelem Öt, mikor először lépett be ide, megálmódott, eltökélten, hittel megvalósított iskolája kapuján, vagy amikor utoljára, mert új feladat szólította, a városért... 1992. május. Belépek. Tiszta szemű, udvarias ügyeltesek fogadnak „Laudetur Jézus Krisztus” köszöntéssel, majd belépek Osi bácsi irodájába. Gyerekkorom óta ismer, a tanárom volt. Mindenki szerette. Létezik ilyen? Igen. Ő valóban ilyen volt, ilyen maradt vezetőként is. Ember. Azt mondja, mellettem döntött. Én lettem az akkor 1 éves Katolikus Gimnázium legfiatalabb tanára, egy olyan nagy nevekkel fémjelzett tantestületben, melyhez rang volt tartozni. Dr. Kontra József, Lóczy István, Szörényi Jánosné, a teljesség igénye nélkül. Úgy beszéltek, a város legjobb tanárai léptek be Osi bácsi mellé katolikus iskolát, igazi jó iskolát csinálni. Az Ő hívása garancia volt számukra. Garancia volt az első generációnak, annak a két osztálynyi diáknak, akik szüleikkel együtt bizalmat szavaztak ennek a születő iskolának, és azóta már az ő gyermekeik lépéseit terelgetjük... Néhány éve megköszönhettem, hogy akkor mellettem döntött, hogy itt dol-

gozhattam, hálát érzek ma is... és most megköszönöm annak az immár több ezer diáknak a nevében is, akik itt kaptak tudást, hitet, szeretetet. Lépéseinkhez utat mutatott. Mindig példa marad. Mindig köztünk lesz. Soha nem feledjük.

„Egy jó iskolát kell csinálni” ez volt a terve és jelmondata. S amit Osi bácsi megkezdett, az meg is valósult.

Mindig szívvel- lélekkel dolgozott, ez a lelkesedése, elhivatottsága minket tanárokat is magával ragadott. Emberséges szigorúsága, a becsü-

letes életre való nevelés elve meghatározta az iskola hangulatát.

Nagy hangsúlyt fektetett az iskolán kívüli nevelésre is. Például biciklitúrát szervezett és vezetett a Duna ausztriai 300 km-es szakaszán az iskola tanulóinak és tanárainak, s az út nehézségei során mindig saját határaink legyőzésére biztatott. Az akkori kis létszámú iskolában rendszerek voltak a nagyon jó hangulatú, remek közösségformáló osztályok közötti vetélkedők is.

Mély fájdalommal vettük tudomásul, hogy elhunyt, jószágos igazgatónk, aki által lehetővé

Meghitt beszélgetés

SZÖVEG: LÉVAY MÁRIA

Népes családuknak legfontosabb szereplői voltak mindig a gyerekek. Ahogy eszmélni tudtam, érezhettem a törődő, gyengéd szeretetet, amely körülött. Nagymamám meséin nőtem fel, miközben szüleim és a körülöttem élő felnőttek jó példájára irányította botladozó lépteimet a helyes útra. Sok év telt el azóta, de hálás szívvel gondolok ma is a felmenőimre, akik széppé és boldoggá varázsolták a gyermekkoromat. Nemrég az okos telefonját nyomkodva, testvérem egyik unokája megkérdezte tőlem: milyen volt, amikor még te is gyermek voltál? A tekintetében kételkedést láttam, mintha el sem tudná képzelni, hogy valamikor én is lehettem fiatal. Elmosolyodtam, és eszembe jutott, egy-kor régen mennyire nem örültem én sem nagymamám szavainak, amikor önmagához hasonlított engem. Nehezen tudtam elképzelni a saját fiatal vonásaim helyére Nagymama ráncos, fogatlan arcát. Azóta már rájöttem én sem mindenben neki volt igaza, s ha olykor megrohanak az emlékek, büszkeség tölt el, hogy rá hasonlíthatok.

– Hosszú lenne elmesélni, milyen is volt az én gyermekkoromban – kezdtem bele a mesélésbe. – Amikor én voltam gyerek, más volt a világ. Mindazok a dolgok, amelyek számotokra nélkülözhetetlennek tűnnek, még gondolatban sem léteztek.

– Tudom, hogy minden más volt, de éppen ezért érdekelne, milyen volt például egy napod? – faggatott a gyerek.

– Reggel édesanyám kezének gyengéd simogatására ébredtem mindig. Kicsit még lustálkodtam, de nem sokáig, mert nem volt idő rá. A mosakodásnak megvolt a sorrendje, hisz időbe telt, mire mind a négyen elkészültünk az öltözködéssel.

– Milyen ruhát hordtatok? Volt már farmer akkor is?

– Farmer?!... Iskolaköpenyben jártunk, térdzokniban és félcipőben. Nem volt elegáns a lábbelink, de kényelmes volt és erős.

– Szörnyű lehetett. Mindenki egyforma ruhában járt? Senkit nem érdekelt, hogy mi a divat?

– Divat?! – nevettem el magam. – Örültünk, hogy ruhánk volt, hisz a háború után nem volt könnyű előteremteni a pénzt négy gyerek ruházására, etetésére. Soha ne tudd meg, kislányom, hogy milyen is volt a háború! Ami pedig az egyformaságot illeti, a farmernadrájkaitok

tán nem egyformák? Valamikor az amerikai farmerek hordták ilyen nadrágot a piszkos munkára. De inkább folytatnám a megkezdett témát, hogy milyen is volt egy reggelünk a szülői házban. Mire felöltöztünk, mindnyájan asztalhoz ültünk, s az asztali áldás után az asztalnál együtt megreggeliztünk. Mielőtt elindultunk az iskolába, édesanyánk mind a négyünknek keresztet rajzolt a homlokára, úgy engedett el bennünket. Volt idő, amikor mások előtt szégyellve anyánk reggeli szertartását, igyekeztem meglőgni előle, de megbántam, mert egész nap hiány-érzetem volt az anyai áldás nélkül. Amikor véget ért a tanítás, hazamentünk. Otthon meleg ebéddel várta a családot az édesanyánk. – Ő nem dolgozott?

– Ő dolgozott a legtöbbit, hisz reggeltől estig nem fogott ki a munkából. Szerintem a házimunka nem munka? Ráadásul neki nem volt se porszívója, se mosógépe, se szárítógépe. Ma sem értem, hogyan bírta a sok munkát? Miután együtt megebédeltünk, tette mindenki a dolgát. Tanultam, leckét írtam, zongorát gyakoroltam, hetente kétszer zenéiskolába mentem. Vacsora után édesapánk megkérdezte, mi történt velünk a nap folyamán, mit tanultunk az iskolában. Kiváltképp a történelem könyvemet lapozgatta idegesen, de mindig csak annyit mondott, hogy tanuljam meg szóról szóra, s feleljek jó jegyre. Miután feleltem

vált iskolánk elindulása, az alapok letétele. Útjára indított egy iskolát, mely a kaposvári középiskolák élvonalába kerülhetett. Mindez sok munkájába került, melyet kitartó és sok szeretettel végzett. Mindez a szeretet és gondoskodás a testnevelés órákon végzett munkájában külön kiemelkedő volt. Hálás szívvel köszönjük, emlékét örökre szívünkben őrizzük!

Osi bácsi – mi, a diákjai is így hívtuk – példaként állt előttünk a gimnáziumi évek alatt. Bölcsességét, erkölcsi értékrendjét, humorát s felénk irányuló szeretetét nap mint nap megtapasztalhattuk. Felkereshettük gondjainkkal, mesélhettünk neki örömeinkről, sikereinkről. Nekünk, diákjainak felejtethetetlenek maradnak az általa szervezett közösségi programok, a kirándulások és természetesen a vele eltöltött testnevelés órák.

Drága Osi bácsi! Köszönjük Önnek az örömteli diák éveket, türelmet és szeretetét!

Osi bácsi az akkor még gyerekcipőben botladozó katolikus gimnázium vidám, életteli igazgatója volt. Jó szívvel emlékszem vissza beszélgetéseimre, évtizedek alkalmával. Egy mondatát örökre magammal viszem, és tanárként adom tovább diákjaimnak. „Ha ezek a gyerekek csak egy kicsit jobbakké lesznek, mint egy világi iskolában, akkor jól dolgoztunk.” Célom ez lett, hogy tanítványaim csak egy kicsit legyenek jobbakké...

A tanítványok és a kollégák nevében:

Nagy Sándor Miklósné,

Barna Renáta,

Kardosné Juhász Orsolya,

Komlóssyné Káldy Éva,

Ternóczyné Karlovics Bernadett,

Tóthné Kiss Katalin,

Visnyei Katalin

Rohánné Pintér Mária

Dolgozósarok idézi a meseíró alakját

SZÖVEG: LÓRINCZ SÁNDOR

FOTÓ: KOVÁCS TIBOR

Kaposvár méltón szeretne emléket állítani Fésűs Évának, a megyeszékhely Kossuth-díjas meseíró diszpolgárának, aki 1950 óta, 69 évesen át, haláláig volt a város lakója, s aki gyakran tért be a székesegyházba, illetve a Szent Imre-templomba. A felújítás alatt lévő, egykori Csokonai Fogadó épületében lesz egy terem, amelyben többek között helyet kapnak a Keleti temetőben nyugvó meseíró személyes tárgyai, könyvei, s a róla szóló írások is.

Fésűs Éva fia, Szent István Balázs, a szerzői jogok örököse a közelmúltban két húgával, a Kölnben élő Krisztinával és a Toponárra költözött Ritával vett részt a taszári iskola névadóján, s mindhárman meghatódtak, hogy az idei tanévől édesanyjuk nevét viseli az intézmény. Ezt követően kérdeztük a Szentendren élő Temesi Balázst, aki örömmel újságolta: Szita Károly polgármester kezdeményezésére készül egy emlékszoba. Mint megtudtuk: ennek berendezésére az örökösök már korábban átadtak néhány bútort a városnak. Köztük van a Rippl-Rónai utcai polgári ház nappalijának dolgozó-sarka, Fésűs Éva íróasztalával és a könyvespolccal, de öreg, egykori munkahelyéről kiszuperált, s még évtizedek múlva is kiválóan működő írógépe is a városhoz került, valamint az a kerek asztal is, amely mellett kávéval, süteménnyel látta vendégül látogatóit. A család abban bízott, ez a sokat látott asztal, talán új helyén is betöltheti majd szerepét, s hozzátelepedve elmerülhetünk egy-egy mesekönyvben, vagy beszélgetéseken idézhetjük alakját.

– A könyvespolchoz odaajándékoztuk azokat a könyveket is, amelyeket édesanyánk közvetlen közelében tartott, és részben a munkájához is használt; emellett összegyűjtött

tött gyermekrajzokat, róla szóló írásokat, fényképeket is átadtunk, hogy kedvükre válogathassanak majd a kiállítás-rendezők – mondta Temesi Balázs, aki a végrendelet értelmében Fésűs Éva kinttetéseit őrizi.

A számos elismerés között található többek között a 2004-es kaposvári diszpolgári cím, a 2014-ben a Somogy Megyei Közgyűléstől kapott Pro Comitatu Somogy Díj, vagy a 2017-ben átvett Kossuth-díj. Arra a kérdésre, hogy a különféle elismeréseknek nem lenne-e jobb helyük Kaposváron, azt felelte, nem zárkózik el ettől a családtól; ha elkészül az emlékszoba, akkor a díjak, oklevelek akár lehetővé kerülhetnek Kaposváron, és természetesen megfelelő védelem mellett a látogatók is megtekinthetnék azokat.

Jágerné Katona Zsuzsanna, a megyei jogú város kulturális referense elmondta, végtelemül boldog, hogy Fésűs Éva néni emléke mese- és verseskönyvein túl ilyen módon is tovább él. Abban bízott, hogy a tervezett emlékszoba már a jövő év első felében fogadhatja a látogatókat – újabb irodalmi-művészeti „csemegét” kínálva a helybelieknek és az ideérkező turistáknak.

és megvolt a jó jegy, apám leültetett és elmesélte, mi is az igazság. Látva értetlenségemet, megmagyarázta, hogy az iskolában csak akkor kaphatok jó jegyet, ha azt mondom, amit ők követelnek, de nem árt tudnom az igazságot sem, még ha nem is beszélhetek róla.

– Nem értem az egészet – csodálkozott Lili.

– Én sem értettem sokáig, de hittem édesapámnak, s úgy cselekedtem, ahogy ő kívánta.

– Furcsa lehetett.

– De még mennyire! Ennél csak a társbérlet volt furcsább. Ne álmélkodj! – mosolyodtam el. – Csak a lakás fele volt a miénk. A konyhát közösen használtuk, s a fürdőszobát hetente kétszer, szerdán, a mosás napján és szombaton este. Miután édesapám befűtötte a fürdőszobakályhát, mindnyájan megfürödtünk. A többi napokon a konyhában tisztálkodtunk. Este előbb én mentem mosakodni, azután a többiek, fordított születési sorrendben.

– Mit szoktatok vacsorázni? – hangzott el a következő kérdés.

– Általában a déli maradékot, s ha nem maradt elég, akkor többnyire főtt krumplit ettünk kacsaszírral.

– És mit ettetek a krumpli mellé?

– Savanyúságot.

– Virslit nem ettetek?

– Nem is ismertük a virslit. Húst csak vasárnap készítettem az édesanyám, különben nem igen fogyasztottunk húsfélét. A főzelék mellé is legfeljebb tojást süttünk, vagy hadihúst, amely a maradék száraz kenyérből készült hasonlóan, mint a fasírozott.

– Hova szoktatok menni, üdülni?

– A Nagymamához, falura. Ott voltunk egész nyáron. Már alig vártam mindig, hogy nyár legyen. A nyaralás számomra maga volt a csoda.

– Nem unatkoztatok? Hisz tévé sem volt, mit lehetett akkor csinálni?

– Élvezni a nyár örömeit. Fogócskáztunk, bújócskáztunk, kergettük a labdát, s ha megéhezünk, bevettük magunkat a kertbe, ahol rengeteg gyümölcs termelt. Sokszor annyi epret és málnát ettünk, hogy majd kipukkant a hasunk.

– Mivel ettetek az epret? Porcukorral és tejszínhabbal?

– Hova gondolsz? A kertben nem terem porcukor, sem tejszínhab. Ahogy leszdtük az epret, már tömtük is a szánkba. Néha egyik-másik saras is volt, de a sarat kiköptük, és folytattuk az evést. Soha semmi bajunk nem lett tőle.

– Még soha nem ettem mosatlan gyümölcsöt – jegyezte meg a kislány.

– Ideje kipróbálni – viccelődtem vele. – De inkább ne kísérletezz vele, mert amennyi permetező szert manapság szétszórának a földeken a kártevők ellen, gondolom, a gyümölcsre is jut belőle. Jobb, ha megmosod, mielőtt megeszed.

– Régen nem permeteztek?

– Jobbára csak a szőlőt. A legtöbb gyümölcsfát nem kellett permetezni, legalábbis nagy-apám soha nem tette.

– Jó lehetett akkoriban gyerekek lenni – állapította meg Lili. – Kár, hogy nem volt okos telefonotok.

– Az volt a szerencsénk. Legalább jutott időnk mindenre, például kirándulásokra.

– Mi is szoktunk kirándulni. A nyáron is voltunk Görögországban. Repülővel mentünk, s egy hajón laktunk, amely mindig máshol kötött ki.

– Szép lehetett. Szerencsés vagy, hogy a szüleid ilyen szép helyekre elvisznek. Minket csak Badacsonyra vittek el néha hajóval, de a Nagymamánál gyalog bejártuk a falu egész környékét. Nagyon szerettem vándorolni. Estére kelve mindig úgy elfáradtunk, hogy amint párnát ért a fejkünk, már aludtunk is. Másnap aztán kipihentén ébredtünk, s játszhattunk kedvünkre. Néha a tavaszi szünetben is ellátogattam nagyanyámhoz, s egy alkalommal láthattam, ahogy kikeltek a csibék a tojásból. Soha nem felejttem el, mekkora élmény volt számomra.

– Én is nagyon szeretem az állatokat – szól közbe Lili.

– Tudom, hisz aranyosak a kutyáitok, de más egy szobakutya, és más egy fészekalja kis-csibe. Ha látnád, milyen féltő gondtal takargatja őket a kótlós, s amikor már totyognak, milyen szeretettel vezetgeti őket az udvaron, nehogy valamelyik lemaradjon a csapatról.

Egy pillanatra mindketten elnémultunk, ki-ki a maga gondolataival volt elfoglalva. Önkéntelenül azok jutottak eszembe, akik varázslatosan széppé és meghitté tették gyermek-koromat, s akik már régen nincsenek mellettem. Egy pillanatra könny futotta el a szemem, de nem szégyelltem. Az áhítatos csendben hirtelen megéreztem Lili ujjainak melegét a kezemen.

„Mit jelent számodra a kereszt felvétele?” – Búcsúi szentmise Berzencén

SZÖVEG ÉS FOTÓ: KLING MÁRK

Szeptember 14-én, a Szent Kereszt felmagasztalásának ünnepén templomuk búcsúnapját ünnepelték a berzencei hívek. Az ünnepi szentmisét szabadtéren, a Szent Antal kápolnánál celebrálta Varga László megyéspüspök.

– Hogyan viszonyulunk a kereszthez? – tette fel a kérdést a főpásztor. – Jézus azt mondja, hogy aki utánam akar jönni, az vegye fel keresztjét minden nap, s kövessen engem. Mit jelent nekünk, katolikus keresztényeknek a kereszt felvétele?

Sokaknak valószínűleg csak annyit, hogy naponta keresztet vetnek, mások beérik annyival, hogy jelként egy keresztet hordanak a nyakukban. Hogyan viszonyulunk a kereszthez? Mit jelent számunkra?

Valószínűleg mindannyian, a szívünk mélyén azt reméljük, hogy megússzuk a keresztet. Melyik az a kereszt, amelyikből erő fakad, s melyik az a kereszt, amelyik rombol? Nagyon sokan közülünk saját maguknak

ácsolják a keresztet. Olyan életvitellel, amely mindent meg akar szerezni, s rengeteg szenvedés, baj, félelem és gyötrődés jár a nyomában. Mikor nem jönnek össze a dolgok, akkor felcímkezzük a betegségünket, hogy Isten ránk rakta a keresztet, pedig csak azért betegedtem meg, mert nem tartottam meg Isten kérését, miszerint pihenjek. Hajtottam magam, s mindent meg akartam szerezni. Mikor ennek a következménye a betegség, akkor Istenre hátrítjuk. [...]

Hajlandóak vagyunk-e rálépni a keresztútra, miközben keresztet vetünk, miközben hódolunk nagypéntekenként a keresztre feszített Krisztus előtt, hajlandók vagyunk-e az igazi kereszt-hódolatot vállalni keresztényként ebben a világban?

Akik igent mondanak erre, azokat soha nem látott távlatokra vezeti az Isten a szeretetben. Olyan utakra, amelyeket eddig nem ismertek, s olyan szabadságra, amiről még fogalmuk sem volt ezidáig. Olyan boldogságra, ami Isten országának a boldogsága itt és most. Ők lesznek a békesség emberei, s azok, akik békességet teremtenek, mert hajlandóak meghalni önmaguk számára. – fogalmazott a megyéspüspök prédikációjában.

A szentmise végén Csendes Sándor berzencei plébános köszöntötte az egybegyűlt híveket és a megyéspüspököt, aki főpásztori áldásában részesítette Huszics József kántort, illetve Kovács János templomatyát, a több évtizeden át tartó áldásos tevékenységéért.

Örök nyugalomra leltek

SZÖVEG ÉS FOTÓ: KLING MÁRK

Aciráki Szent Mihály templomban tartott gyászmise után június 8-án Varga László megyéspüspök a helyi temetőben örök nyugalomra helyezte **LUKÁCSI GÉZA** kadarkúti plébánost.

A szentmisén Stix Tamás ladi plébános búcsúbeszédében így fogalmazott: „Nagy kincstől búcsúzunk. Sokat köszönhetünk Géza atyának, aki szeretetben élt közöttünk.”

A szentmise végén Karsai József Kadarkút város polgármestere búcsúzott a plébánostól: „ – Menjete el tehát, tegyete tanítványnyá minden népet... – 1991. tavaszán Lukácsi Géza atya Kadarkútra érkezett Krisztus Urunk küldöttként. Hamar befogadták az emberek, s részese lett életünknek. Osztzott örömrünkben, mikor megkeresztelte gyermekeinket, s mikor a házasság szentségében részesítette őket, illetve osztzott bánatunkban, mikor szeretteinket búcsúztatta. Lukácsi Géza atya a Jóisten szeretetét közvetítette Kadarkúton.” – fogalmazott a polgármester.

Lukácsi Géza kadarkúti plébános Kapuváron született 1957. október 28-án. 1987. június 18-án Veszprém-ben szentelték áldozópappá. 1987 és 1988 között az ajkai Jézus Szíve templom káplánja, majd 1988 és 1991 között a nagykanizsai Jézus Szíve templom káplánja. 1991-től kadarkúti plébános, 1992 és 2002 között Csököly és Mike oldallagos ellátásával. 2006-tól 2017-ig börtönlelkészi szolgálatot is ellátott.

KALAPÁTY JÁNOS nyugalmazott kőröshegyi plébánost július 13-án, a kaposvári Jézus Szíve templomban püspöki gyászmisét követően búcsúztatták.

A szentmisén mondott búcsúbeszédében Dr. Háda László zalakarosi plébános így fogalmazott: „Fájdalommal, de vigasztaló reménnyel a szívünkben jöttünk a mai napon, hogy Kalapáty

János atyától földi értelemben búcsút vegyünk. Egy lelkipásztortól búcsúzunk, aki arra tette fel az életét, hogy a feltámadás örömhírét és reményét hirdesse Krisztus meghívottjaként ebben a világban. [...] Papi tetteinek érdemét – melyet mi földi szemmel mértünk – Istennek hálát adva, immár Isten szeretetének mérlegére helyezük. A szentségekben megerősödés az Istennel való kiengesztelődés jele és eszköze az egyház kincses-tárában, amelyben Ő is részesedhetett. A földi érdemei legyenek Isten előtt kedvesek, s megtört emberi valója találjon vigasztalásra Isten szeretetében.”

Kalapáty János Szennában született 1941. április 25-én. Kaposváron, 1965. június 20-án szentelték áldozópappá. Kápláni éveit Gollében, Attalában, Nagyatádon és a kaposvári Szent Kereszt plébánián töltötte. Plébános: Lad 1972-1981 (oldallagosan ellátja Hedrehelyt 1978- 1981), Tapsony 1981-1993 (oldallagosan ellátja Nagyszakácsit és Szenyért is), Kőröshegy 1993-2009 (oldallagosan ellátja Bálványost 1993-2002, Balatonendrédet 1993-1997, Zamárdit 1997-1998). 2009-től nyugállományba vonult.

Szeptember 9-én, a balatonszemesi Bagolyvár utcai kápolnánál celebrált szentmise után Varga László megyéspüspök a helyi temetőben örök nyugalomra helyezte **DOBOS GYULA** nyugalmazott balatonszemesi plébánost. A szentmise szónoka Pintér Ambros bencés szerzetes pap volt, aki prédikációjában elmondta: „Minden szentmisében elhangzik Jézus szava: »Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre«. Jézus minden szentmisében emlékezésre hív minket, mely nem valami múltba menekülés. Amit felidézünk, jelenvalóvá teszünk, az ama végső vacsora emléke. Minden, amit felidézünk, az meghatározza jelenünket, de méginkább meghatározza jövőnket” – fogalmazott a bencés szerzetes.

„Gyula testvérünk részt vehetett a szó legszorosabb értelmében Krisztus kereszthordozásában. Megértette azt, hogy az ember számára nincs más reménység, mint Isten igazzá tevő szeretete. Mikor visszatekintünk az életünkre, nagyon sokszor tévedéseket, zsákutcákat látunk, az ember botladozó lépteit, de ott van mellette Isten életünket teljessé tevő szeretete. Ezt értette meg talán Gyula testvérük a legjobban. Ebben az Isteni szeretetben bízunk, s ezzel a reménységgel imádkozunk most elhunyt Gyula testvérünkért.”

Dobos Gyula Pápateszéren született 1938. január 7-én. Veszprém-ben, 1961. július 24-én szentelték pappá. Kápláni éveit Gollében, Nagyatádon, Berzencén és Nagykanizsán töltötte. Plébánosként először Somogyfajszon, majd Látványban és Balatonszemesen szolgált. Plébánosi éve alatt oldallagosan ellátta Kötcsét, Szóladót és Balatonszárszót. 2011-ben vonult nyugállományba.

Léleknyitogató zenés imádság

SZÖVEG: MAROSI GÁBOR
FOTÓ: DR. HEGEDŰS GYÖRGY

A Vikár Béla Vegyeskar koncertmiséjével kezdődött el az idei Ars Sacra fesztivál kaposvári programsorozata. A Szent Margit-templomban szervezett nyitóeseményen Charles Gounod, C-dúr miséje csendült fel szeptember 13-án. Ideális környezetben, a templom falai között szólalt meg a francia zeneszerző műve. Ludmány Géza, a Vikár Béla Vegyeskar karnagya elmondta: a C-dúr misét tavasszal szeretnék volna előadni, a koronavírus-járvány miatt azonban elmaradt, ezért a közönség először az Ars Sacra megnyitóján hallhatta a darabot. A karnagy kiemelte: azért választotta ezt a művet, mert viszonylag könnyű, a kórus tagjai pedig gyorsan el tudták sajátítani.

Rumszauer Miklós plébános a megnyitón elmondta: maga a név kötelez, hiszen az Ars Sacra jelentése szent művészet. Kiemelte: a művészeteknek van egy szentséget közvetítő ereje, hatalma, jellegzetessége, mert Isten mag a szent és minden művészetnek, tudománynak és bölcsességnek a forrása. – Isten gazdagságából merítenek inspirációt a művészek – fogalmazott Rumszauer Miklós. – Elég, hogyha azokra a festményekre, szobrokra, irodalmi alkotásokra vagy akár csak a Bibliára gondolunk, amelyek sok évszázada egyszerre bizonyítják az embere nagyszerűségét és a hit erejét. Úgy vélem, méltó és igazságos, hogy egy ilyen rangos, keresztény kulturális seregszemlének a megnyitója templomhoz kötődik. Hiszen ez a szakrális tér vonzza a művészeteket – tette hozzá a plébános.

Tolnai Mária, az Ars Sacra fesztivál kaposvári főszerzője kiemelte: a megyeszékhelyen nyolcadik alkalommal szervezték meg a Szakrális Művészetek Hetét, amelynek programjai napról napra változtak. Kiemelte: vannak olyan események, amelyeket a vírushelyzet miatt el kellett halasztani. Ilyenek a szociális intézményekben szervezett programok, ugyanis az otthonokat bezárták, de a határon túlról meghívott zenészek koncertjét is törölni kellett.

Több balatoni település, valamint Zimány és Karád is csatlakozott a Szakrális Művészetek Héthez. Karádon a tavaly 600 millió forintból felújított katolikus templomban Werner Lilla adott orgonakoncertet, ahol Liszt Ferenc, Johann Sebastian Bach és Alexandre Guilmant művei is felcsendültek. Schádl Szilárd Karád polgármestere elmondta: ötödik alkalommal csatlakoztak az Ars Sacra fesztiválhoz, a koncertre pedig a környező településekről is sokan ellátogattak. (A Somogyi Hírlap alapján)

